

isvrigt den sidste Passus angaaer, saa troer jeg heller ikke den er correct affattet, idet det heder, at man skal ophæve de om bemeldte Forhold i de bestaaende Love og Anordninger gjældende Bestemmelser som Love og forandre dem til reglementariske Forskrifter for Foreningen. Nu er det jo Noget, der er bekjendt nok, at i en Lov findes der altid reglementariske Bestemmelser og det er netop saadanne Bestemmelser, som findes i Loven af 4de Marts 1857. Jeg troer derfor ikke det er correct, naar man i den sidste Passus betegner saadanne reglementariske Bestemmelser, som findes i Loven af 4de Marts 1857, som Love. Der er nok givet en Lov, men denne Lov indeholder reglementariske Bestemmelser, og disse reglementariske Bestemmelser kan man ikke correct betegne som Love. Jeg troer ikke heller, at man kommer et Skridt længere fra at begaae noget Brud paa Grundloven eller fra at vedtage Noget, der ikke skal stemme med Grundloven, naar man dog ved den samme Passus tillader Repræsentantskabet at forandre netop det, som nu i samme Passus bliver vedtaget. Naar dette bliver vedtaget, staaer det som en Lov, og denne Lov tillader man dog Repræsentantskabet i samme Dieblit at forandre. Jeg troer derfor ikke, at man paa nogen Maade kommer længere fra det, som den ærede Taler frygtede for. Jeg maa saaledes ubetinget holde paa det Lovudkast, som er forelagt af Regjeringen.

J. Nielsen: Den ærede Forslagsstiller udtalte, at han, siden han først reiste dette Spørgsmaal, aldeles ikke havde hørt Noget som helst, som kunde gjælde som en Grund mod den af ham reiste Tvivl. Han maa imidlertid, forekommer det mig, have fundet saadanne Grunde, selv om han ikke vil tilstaae, at de ere fremførte her i Salen; thi han har betydeligt modificeret (Strøm: Nei!) sin Mening. Da han først fremsatte den, talte han om noget Grundlovstridigt, nu taler han om en Form, som har Udseende af at være i mindre god Harmoni med den forfatningsmæssige Bestemmelse. Da han først fremsatte sin Tvivl, for-

langte han ikke alene en Endring i den lille ny her forelagte Lov, men forlangte ogsaa en Ophævelse af Loven af 4de Marts 1857, som først indførte dette Princip, at et Repræsentantskab skulde kunne foretage sig Forandringer i en given Lov, bemyndiget dertil ved selve Loven. Det sidste Spørgsmaal, som var det vigtigste, er han frasvaldet og nøies nu med kun at gjøre Paastand paa Forandring i denne Lov, og saaledes maa han dog have truffen Grunde til at ændre sin Mening. Hvad nu det angaaer, at man skulde antage en Bestemmelse som den, at med det Samme, Sagen gaaer over til Repræsentantskabet, ophæves de hidtil bestaaende Love som Love — forsaavidt angaaer „Foreningens indre Forhold“ eller, som det nu nøiere der er tillkjendegivet: „Sammes Bestyrelse osv. — har jeg allerede tidligere udtalt, at den Bestemmelse vilde være i højeste Grad farlig og aldeles forvirre Brandforsikringsforeningens Forhold. Ved de Love og Anordninger, som have fastsat denne Forenings Bestyrelse, er der ogsaa givet Statens Embedsmænd væsentlig Virksomhed. Amtmændene have faaet Noget at gjøre, Amtsforvalterne ere bleve Oppebørselsbetjente, Amtsrådene og Sogneforstanderskaberne, der ere communale Institutioner, der ikke falde sammen med Brandforsikringsforeningen eller dens Interesser, have faaet deres Forretninger. Men naar disse Love med Hensyn til disse Forhold ophæves som Love, saa have disse Statsembedsmænd og disse communale Autoriteter ingen Berettigelse mere til at blande sig i dette private Selskabs Anliggender, saa kunne Amtsforvalterne ikke mere opkræve Bidragene og saaledes være Oppebørselsbetjente for Selskabet; thi Brandforsikringsforeningens Reglement kan da ikke paalægge Amtsforvalterne eller andre Embedsmænd visse Forpligtelser, men kan kun paalægge Interessenterne og ikke dem, der ikke ere Interessenter, Forpligtelser; det hele Forhold bliver altsaa derved rystet, vakkende, usikkert i det Dieblit, vi overdrage det til Selskabets Bestyrelse, og dette vilde være i høi Grad farligt.